

Von Eckardstein hoogtepunt op Winteravonden a/d Amstel

Recensie Klassiek

Winteravonden aan de Amstel.

Gehoord: 11/12 Hermitage Amsterdam.
Inl: winteravondenaandeamstel.nl

Een knusse winteravondsfeer, topmusici die in een intieme setting Russische kamermuziek spelen: zo had sopraan Anna Azernikova het bedoeld, toen ze acht jaar geleden Winteravonden aan de Amstel oprichtte. Niet het ideale evenement voor tijdens een avondlockdown. Met enig gepuzzel ging het festival toch door.

Zaterdagmiddag volgden de concerten elkaar in de Amsterdamse Hermitage in hoog tempo op, rond theetijd culminerend in een geweldig recital van meesterpianist Severin von Eckardstein in de Kerkzaal.

Eerder speelden celliste Anastasia Feruleva en pianist Frank van de Laar daar een 'hommage aan Diaghilev', de roemruchte impresario van de Ballets Russes. Het duo flankeerde werken van Stravinsky en Prokofjev, met stukken van Borodin en Rimski-Korsakov.

Feruleva en Van de Laar vielen afgelopen jaren op met hun aan Russisch en Frans repertoire gewijde albums. Van de Laar liet de Bechsteinvleugel bij vlagen sprankelen, Feruleva's volle, diepe toon kwam het best tot zijn recht in brede, zingende frasen of een ronkend gravitas, zoals in Prokofjefs meeslepende *Cellosonate in C, op. 119*. Stravinsky's Suite italienne kende een wisselvalliger verloop en overtuigde over het geheel wat minder.

In het Auditorium bracht het Ebonit Saxophone Quartet het *Saxofoonkwartet* van Glazoenov en een eigen arrangement van het *Strijkkwartet op het thema B-la-F*, waarmee Glazoenov en drie vakbroeders de meenas Belaiev eerden op zijn vijftigste verjaardag. Het is een amusant stuk, doordat de vier delen elk een andere

FOTO: JAAP DE VRIES

Winteravonden aan de Amstel. Met celliste Anastasia Feruleva.

signatuur dragen: een doorwrocht openingsdeel van Rimski-Korsakov, een jolig scherzo van Ljadov, dan Borodin op walsende vrijersvoeten en ten slotte een energieke finale van Glazoenov.

Ebonit speelde het samengestelde vierluik uitstekend, dynamisch en intiem, niettegenstaande de imposante, diepe samenklank. Dat gold eveneens voor het originele kwartet van Glazoenov, een van de belangrijkste vroege werken die voor het instrument zijn geschreven. Vooral de variaties van het middendeel stonden bol van de opvallende kleurcombinaties, en in de derde variatie vlochten de stemmen zich iriserend ineen.

Wie zich terug naar de Kerkzaal haastte, kon aanschuiven voor het hoogtepunt van de zaterdag, toen Severin von Eckardstein met zijn nonchalante, enigszins sjoefele elegantie plaatsnam achter de Bechstein. Wat hij ook deed, uit alles sprak ogenschijnlijk speels gemak en een verrukkelijke verbeeldingskracht.

Na een dromerig piano-arrangement van Debussy's *Prélude à*

l'après-midi d'un faune, gemaakt door de jonge Russische pianist-componist Vyacheslav Gryaznov, liet Von Eckardstein zich pas echt gelden in Ravels *Gaspard de la nuit*, waarin hij ieder deel een eigen karakter gaf én het geheel volmaakt op spanning bracht. De verbeterde implosie van emotie in 'Le Gibet' vormde een natuurlijke opmaat tot 'Scarbo' [], waarin hij de uitbarsting schitterend stilerde, zonder over ook maar één noot de controle te verliezen of het volume te forceren.

In een reeks korte pianostukken van Prokofjev toonde Von Eckardstein zich van een andere kant. Met een marmerkoude klank begon hij zijn keuze uit *Romeo en Julia, op. 75*, gevolgd door een onthecht speeldoosje en een superieur opgebouwde uitvoering van publieksfavoriet 'Montagues en Capulets', hard en hoekig van toon, dan weer poëtisch omfloerst. De 'Etude' uit *Zes stukken voor piano, op. 52* had een motortje dat haast machinaal aandeed, zo manisch bleef het ratelen.

Joep Stapel